

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2024 r.
sprawy **N. N.**
skazanego z art. 191 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 28 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 1774/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie
z dnia 18 stycznia 2021 r., sygn. akt V K 923/19,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

N.N. został oskarżony o to, że w dniach 29 i 31 maja 2019 r., w S., działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi mężczyznami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźby gwałtownego zamachu na mienie pokrzywdzonego Ł.K. usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.800 zł, poprzez polecenie wydania ww. kwoty pieniędzy, lecz zamierzonego celu

nie osiągnął z uwagi na odmowę ze strony pokrzywdzonego i powiadomienie Policji, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, wyrokiem z dnia 18 stycznia 2021 r., sygn. akt V K 923/19, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i na podstawie art.14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. oraz art.33 § 2 k.k., wymierzył mu za to karę roku pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na okres próby 3 lat, oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 15 zł każda – na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora na niekorzyść, wyrokiem z dnia 28 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 1774/23:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uznał oskarżonego N.N. za winnego tego, że w dniach 29 i 31 maja 2019 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi mężczyznami, w celu zwrotu wierzytelności, to jest zwrotu skradzionych S.K. rowerów bądź ich równowartości w kwocie 3.800 zł, groził Ł.K. dokonaniem zaboru jego mienia z prowadzonego przez niego lombardu - to jest czynu z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za występki ten, na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- zawarte w pkt. II jego części dyspozytywnej rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec N.N., odniósł do kary pozbawienia wolności wymierzonej mu wyrokiem Sądu odwoławczego, uzupełniając to rozstrzygnięcie, na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k., o zobowiązanie oskarżonego do informowania kuratora na piśmie o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy,
- na podstawie art. 4 § 1 k.k. wskazał, że podstawę prawną wydanych w sprawie rozstrzygnięć stanowią przepisy obowiązujące w dacie czynu przypisanego oskarżonemu;

II. w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu „naruszenie art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 25 § 3 k.p.k., poprzez rozpoznanie sprawy w Sądzie odwoławczym przez skład sędziowski, w którym znaleźli się sędziowie SSO X.Y. i SSO X.Y.1, powołani do pełnienia tego urzędu uchwałą nr [...] /2018 z dnia [...] 2018 podjętą przez Krajową Radę Sądownictwa - podmiot nieuprawniony do dokonania tej czynności w związku z czym doszło do wydania wyroku w prawnie wadliwym składzie.”

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, wobec czego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiony w kasacji zarzut jest wprawdzie formalnie dopuszczalny – jako że strona może zaskarżyć wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, jeśli podnosi uchybienie rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej – niemniej nie zasługuje na uwzględnienie z przyczyn merytorycznych.

Samo powołanie się strony na fakt, iż w składzie sądu powszechnego, orzekającego w danej sprawie, orzekał sędzia powołany na urząd w procedurze z udziałem KRS ukształtowanej w myśl ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., nie wystarcza do przyjęcia, że w konkretnym postępowaniu wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.). Sąd Najwyższy wielokrotnie już wypowiadał się w tej kwestii, w szczególności w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, uznając, że brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem

jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w tożsamy sposób (por. tamże). W odniesieniu do sędziów sądów powszechnych wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje zatem automatycznie, że sąd z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i dopiero jeżeli ujawnione zostaną przez strony albo staną się Sądowi Najwyższemu znane z urzędu okoliczności wskazujące na wątpliwości co do bezstronności sędziego rozwiązać je może albo potwierdzić szczegółowe ich badanie, do którego Sąd Najwyższy jest uprawniony i zobowiązany zarazem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2024 r.). W przypadku wymienionych w zarzucie sędziów: SSO X.Y. oraz SSO X.Y.1. Sąd Najwyższy nie stwierdza z urzędu istnienia okoliczności tego rodzaju, by podważały one domniemanie ich bezstronności i niezależności. Wystąpienia takich okoliczności nie wykazał także skarżący, poprzestając na rozważaniach na temat niezgodnego z Konstytucją RP składu Krajowej Rady Sądownictwa, biorącej udział w postępowaniach konkursowych, zakończonych uzyskaniem przez sędzię X.Y. i sędziego X.Y.1 nominacji na stanowiska w Sądzie Okręgowym w Szczecinie.

Jako że podniesienie zarzutu wskazującego na brak bezstronności sędziego sądu powszechnego w związku z okolicznościami otrzymania przez niego powołania rodzi konieczność indywidualnego badania tej kwestii, wymagane jest, by podnosząca tego rodzaju zarzut strona wskazała na konkretne fakty związane z osobą takiego sędziego mogące świadczyć o braku po jego stronie atrybutów niezawisłości i bezstronności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2024 r., IV KK 579/23). Ponieważ skarżący stosownej argumentacji nie przedstawił, sporządzoną przez niego kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

WB.

[a.ł]

